וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה...

מיקרה עצם בגרון

אתם זוכרים שבשבוע שעבר אכלתי דגים? לא זוכרים? בשביל מה אתם קוראים עיתונים אם אתם לא זוכרים את הדברים הכי־חשובים שקורים ליי?

טוב, אז אכלתי דגים קטנים וטעימים, ומאוד נהניתי. אבל תוך כדי הנאה נתקעה לי עצם קטנה ומעצבנת בתוך הגרון. בעלי אומר שזה מפני שאני כל הזמן מדברת, גם בזמן האוכל. אבל זה לא נכון, כמובן.

טוב, עזבו שטויות. תיכף אחרי שנתקעה לי העצם, לקחתי חתיכת לחם ואכלתי אותה, כי ככה כתוב בסיפורות־העצמות שצריך לעשות. אז אכלתי לחם, ועוד חתיכת לחם, ועוד חתיכת לחם והעצם נשארה תקועה. המשכתי לאכול לחם במשך יומיים, וכדי שלא יהיה משעמם מרחתי אותו בחמאה, אחר־כך הוספתי קצת אנשובי, שניים־שלושה זיתים, חתיכת עגבניה, כוס תה. למה לא? היה ממש נהדר — אבל העצם נשארה תקועה.

אחר־כך הבנתי שאם אני ממשיכה לאכול את הלחם והתוספות שלו, לא יקרה כלום לעצם של הדג הקטן, אבל אני אהפוך ללוויתן גדול. אז הפסקתי לאכול והשלמתי עם העובדה שהעצם ואני כבר נישאר ביחד, לטוב ולרע.

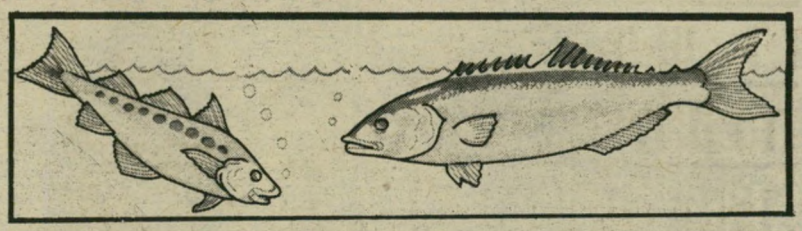

אבל אני הרי מדברת כל הזמן (ראה בעלי), ומתוך כך סיפרתי לכל העולם את מיקרה העצם שלי. וככה, בערב השלישי, מצלצל הטלפון בבית שלי וקול של גבר לא מוכר מסביר לי שהוא שמע שיש לי עצם בגרון ויש לו פיתרון. רבותיי וגבירותיי, קהל נכבד, שום לחם! רק גזר! צריך לאכול גזר, אבל לא ללעוס אותו יותר מדי. כלומר צריך לאכול חתיכות הכי־גדולות שאפשר. אמרתי לאיש הנחמד, שטרח בשבילי, תודה מכל הלב. סגרתי את הטלפון ואכלתי גזר אחד, ומאותו הרגע אויס עצם. נעלמה לגמרי.

אתם כולכם יכולים לבוא ולבדוק לי את הגרון שהוא ריק. אולי איזה בקציל אחד או שניים, אבל זה הכל.

קול חתן וקול כלה

אם התחלתי לספר לכם על חברים של חברים שלי, סימן שמצבי קשה. אבל על סיפור כזה קשה לוותר.

ובכן, זוג תל־אביבי נחמד אחד החליט להת־חתן. בעצם, הם כבר החליטו על זה כבר מזמן, אבל היתה להם בעיה. הזוג, אם תסלחו לי על הביטוי, לא כל־כך סובלים רבנים ולא טקסים דתיים ולא חופה ולא מיקווה ולא כל הצרמוניה הזאת, שלאנשים מסויימים פשוט מקלקלת את כל הרומנטיקה. מה הם עשו? חסכו כסף ונסעו לקפריסין להתחתן. שם הרי אפשר פשוט להי־כנס לאיזה מישרד, להגיד „שלום, אנו רוצים להתחתן," לחתום על איזה נייר או שניים, לקבל חותמת ולחזור למלון בשביל להתחבק ולהת־נשק.

החליטו ועשו. טסו להם במטוס לקפריסין, התחתנו במישרד וחזרו ארצה. בגמל־התעופה בן־גוריון חיכו להם חברים טובים שלהם, בשביל להסיע אותם הביתה. נו, משהו כאן לא בסדר? הכל נהדר! רק שהם שכחו שחברים כמו שיש כאן אין באף מקום אחר בעולם. החברים נישקו אותם על שתי הלחיים, אמרו „מזל טוב" ו„שיהיה בהצלחה," וכולם ביחד נסעו לבית של החתן והכלה. כשהכניסו את המפתח לדלת, ועוד לפני שהספיק החתן להרים את כלתו הטריה ולשאת אותה מעל הסף, נדלקו כל האורות בבית. בסלון כבר עמדו כל החברים הקרובים, כשארבעה מהם עומדים במרכז החדר ומחזיקים את ארבעת מוטות החופה, ולידם עמד מבוייש רב יהודי כשר.

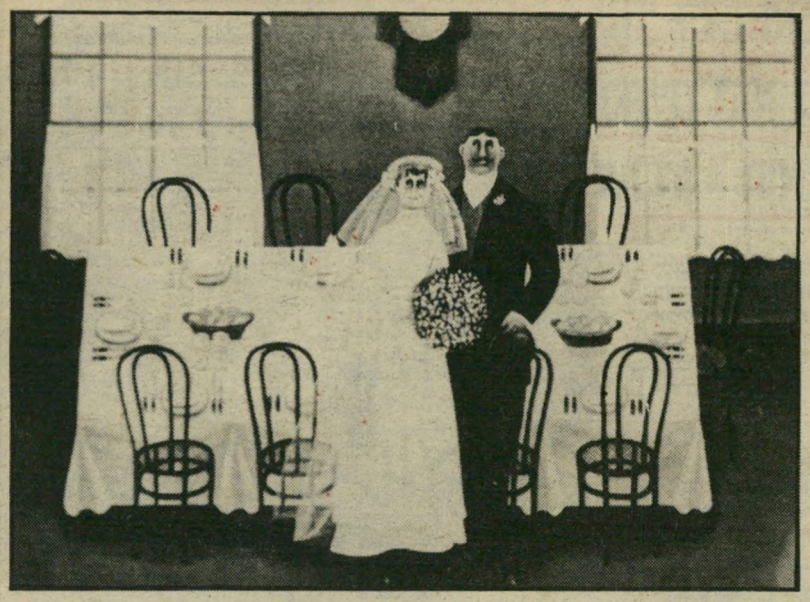

לפני שהחתן־כלה הספיקו להבין מה קורה להם, דחפו אותם מתחת לחופה, הרב דיבר אליהם משהו בארמית, מישהו שם כוס על הריצפה והחתן דרך עליה — ועוד זוג יהודי נכנס לעול מיצוות.

זה בשביל להסביר לכם שלא חשוב איך אתם מתייחסים לדת ולמסורת. חשוב איך החברים שלכם מתייחסים.

רב או לא רב, חופה או לא חופה — באמת שיהיה במזל!

רעיון

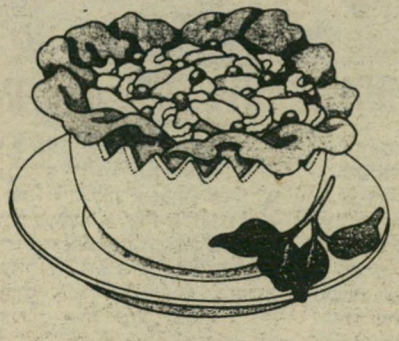

לאלה שעושים בבוקר מיץ אשכוליות טרי, כדי להתחיל את היום בבריאות. אל תזרקו את חצאי האשכוליות לזבל, נקו אותם היטב משא־ריות הפרי והקפיאו אותם בפריזר. בעת הצורך אפשר להגיש בתוכם כל מנה ראשונה או מנה אחרונה, ובאמת יש לזה צורה אחרת.

דוגמה למנה ראשונה: אפילו הסלט הכי־פשוט של עגבניות, מלפפון ובצל, כשהוא שוכב על עלה חסה שהוכנס לתוך חצי האשכולית הריקה והקפואה.

דוגמה למנה אחרונה: (מספיק למלא ארבעה חצאי אשכוליות) פרי של תפוז אחד או אשכולית אחת, חתוך לקוביות. מעורבב בכמה טיפות ליקר ובשמנת אחת מוקצפת.

בעצם, אפשר להכניס ממש כל דבר. אני פשוט נתתי לכם את הכלים.

להמשיך את הקיץ

אוי, כמה שאני בדיכאון! זה רק מפני שנגמר הקיץ והתחיל החורף. כל שנה הם עושים לי את זה ואני נשברת מחדש. כמעט וחשבתי כבר לא לכתוב את המדור הזה עד אוגוסט, שאז שוב יבוא אליי המצב־רוח הטוב.

אבל אני לא אעשה לכם את זה, כי בטח גם אתם ביאוש גדול, ואל מי אתם יכולים לפנות לעידוד אם לא אליי? אז בואו ניתלה האחד בשניה ולהיפך, ונעשה משהו כדי להמשיך את הקיץ. מה זה קיץ, בעצם? זה שמלות חשופות, שכיבה במים או על שפת־הים, אוכל על הגריל וגלידות. אז בואו נתחיל.

שמלות חשופות - יוק: צריך גרבי־צמר, שלוש גופיות, שני סודרים ומעיל אחד. אחר־כך אפשר בשקט לרעוד מקור. אז את זה גמרנו, אפשר להמשיך הלאה.

ים, שמש וחום. אפשר כמובן לחמם את חדר־האמבטיה טוב־טוב. למלא את האמבטיה עצמה במים חמים, להדליק טרנזיסטור על פול וליום, אפשר לזרוק על הריצפה של האמבטיה כמה ניירות של שוקולד או כל ליכלוך אחר ואפילו בקבוק קולה שבור אחד, בשביל אווירה אותנ־טית. אחרי כל זה נכנסים לאמבטיה, נשכבים ועוצמים את העיניים ומחכים. להשלמת התמונה אפשר לבקש מהבעל שבדיוק ברגע שאת מרגישה רגועה לגמרי, יפתח את הדלת בגסות וישאל „תסלחי לי, אני לא מכיר אותך מאיזה מקום?" זהו. פתרנו גם את בעיית הים.

עכשיו זו הבעיה של הגריל. בדיזנגוף סנטר ראיתי בחנות אחת גריל מיוחד לחורף. זאת קופסה כזאת גדולה ושטוחה שבתוכה יש משהו שנראה כמו פחם. החשמל מחמם את האבנים האלה, ועל הרשת המכסה את כל העסק אפשר לעשות סטיקים וקבבים. לא בדקתי את זה באופן אישי, כי זה עולה 160 דולר. אבל בעל החנות אמר שזה יוצא יותר טוב מגריל אמיתי.

תיזכורת

כאן אני עושה בשבילכם את מה שהייתי רוצה שמישהו יעשה בשבילי כל שנה. נכון שיש לכם חברים נוצרים בכל מיני מקומות בעולם? למי אין? אז זה בדיוק הזמן ללכת ולחפש להם כרטיסי־ברכה יפים לחג המולד, לכתוב להם כמה מילים חמות ו... לשלוח.

תזכרו כמה נעים לנו לקבל כרטיס־ברכה לראש־השנה מכל מיני אנשים בעולם, שבדרך כלל אנחנו לא בקשר איתם.

כל שנה אני נזכרת בעניין זה בערך באמצע ינואר, ואז אני מרגישה ממש מפגרת. הפעם גם אתם וגם אני נהיה בסדר. נכון?

עכשיו גלידות. באמת אני לא רואה למה צריך להפסיק לאכול גלידות רגילות בחורף. אפילו הרופאים אמרו שקר בגרון זה בריא בגרון. ובכל זאת חברת שטראוס הוציאה סידרה של גלידות מיוחדות לחורף, אולי זה בשביל אלה שלא מאמינים לרופאים. הגלידות של החורף הן יותר רכות ויותר מוקצפות וכן מעוטרות במוס. כך שאפשר להוציא אותן מהמקרר חצי שעה לפני ההגשה. זה לא ימס, ובכל זאת לא תקבלו מכת־קור בגרון. ביקשתי מחברת שטראוס שתצלם לי את הגלידות החדשות וזה מה שיצא. בפינה הימנית של התמונה זה המוסקולה, חטיפי־מוס בעטיפה של שוקולד, שאפילו אני (שונאת־גלי־דות ידועה) אוהבת אותם. בצלחות הגדולות יש גלידה עטופה במוס, ובמגש למעלה מצד ימין של התמונה יש גלידות עם קציפה, שאפשר לחמם אותן בתנור לרגע. טעמתי. לא רע.

מה עוד אתם עושים בקיץ? נוסעים לחו"ל? תסעו! למה לא? תוך שבוע אתם חוזרים ארצה, כי בכל זאת זה המקום הכי־חם בעולם.

שלום, ולהתראות בסוף יולי.

דניאלה שמי